

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie twierdzą, że oddalając ich żądanie stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, Sąd naruszył przepisy prawa wspólnotowego. W szczególności wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd popełnił wiele błędów w rozumowaniu i wykładni przepisów prawnych znajdujących zastosowanie do sytuacji wnoszących odwołanie. Skutkiem tego Sąd naruszył prawo w następujący sposób:

- Sąd przedstawił wewnątrznie sprzeczne i błędne stwierdzenia dotyczące konieczności uwzględnienia oceny ryzyka, zgodnie z art. 57 lit. f) REACH⁽¹⁾, co doprowadziło do błędnej wykładni tego przepisu.
- Sąd przedstawił wewnątrznie sprzeczne stwierdzenia i oparł się na utrwalonym orzecznictwie dotyczącym statusu i wagi dokumentów określających wytyczne operacyjne, dokonując wykładni pojęcia „obaw równoważnych” zgodnie z brzmieniem art. 57 lit. f) tego rozporządzenia.
- Sąd błędnie oparł się na art. 60 ust. 2 REACH, co skutkowało niewystarczającym uzasadnieniem.
- Sąd zastosował niewłaściwą podstawę prawną, aby oddalić argumenty dotyczące narażenia pracowników i konsumentów, przez co błędnie zastosował art. 57 lit. f).

Wnoszące odwołanie twierdzą z tych względów, że wyrok Sądu w sprawie T-135/13 należy uchylić oraz stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/WE i 2000/21/WE (Dz.U. L 396, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 1 lipca 2015 r. – AS „DNB Banka” przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-326/15)

(2015/C 311/32)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „DNB Banka”.

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy może istnieć niezależna grupa osób w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy⁽¹⁾, jeżeli jej członkowie mają siedzibę w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej, gdzie wspomniany przepis dyrektywy został transponowany wraz z różnymi przesłankami, które nie są zgodne?

- 2) Czy państwo członkowskie może ograniczyć prawo podatnika do stosowania zwolnienia przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy, jeżeli podatnik nie spełnił wszystkich przesłanek stosowania zwolnienia w jego państwie członkowskim, jednakże w prawie krajowym państw członkowskich pozostałych członków grupy wspomniany przepis został transponowany z zastrzeżeniami, które ograniczają możliwość podatników innych państw członkowskich stosowania w ich własnym państwie członkowskim odpowiadającego mu zwolnienia z podatku od wartości dodanej?
- 3) Czy dopuszczalne jest stosowanie zwolnienia z art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy do usług w państwie członkowskim usługobiorcy, który jest podatnikiem podatku od wartości dodanej, jeżeli usługodawca, podatnik podatku od wartości dodanej, zastosował w innym państwie członkowskim podatek od wartości dodanej do tych usług zgodnie z systemem ogólnym, to znaczy, uznając, że podatek od wartości dodanej od takich usług jest należny w państwie członkowskim usługobiorcy zgodnie z art. 196 dyrektywy?
- 4) Czy przez „niezależną grupę osób” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy należy rozumieć odrębną osobę prawną, której istnienie należy wykazać poprzez szczególne porozumienie o utworzeniu niezależnej grupy osób?

Jeżeli odpowiedź na to pytanie brzmi, że przez niezależną grupę osób nie należy rozumieć odrębnej jednostki, czy należy przyjąć, że niezależna grupa osób jest grupą powiązanych spółek, w której w ramach jej zwykłej działalności gospodarczej są wzajemnie świadczone usługi wspierające wykonywanie ich działalności gospodarczej, a istnienie takiej grupy może zostać wykazane poprzez zawarte umowy o świadczenie usług lub poprzez dokumentację dotyczącą ceny przeniesienia?

- 5) Czy państwo członkowskie może ograniczyć prawo podatnika do stosowania zwolnienia z podatku od wartości dodanej przewidzianego w art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy, jeżeli podatnik stosował do transakcji obciążenie podatkowe odpowiadające podatkowi wymaganemu przez uregulowanie w dziedzinie podatków bezpośrednich w państwie członkowskim, w którym ma on siedzibę?
- 6) Czy zwolnienie z art. 132 ust. 1 lit. f) dyrektywy ma zastosowanie do usług, które są otrzymywane z państw trzecich? Innymi słowy: czy członek niezależnej grupy osób w rozumieniu wspomnianego przepisu dyrektywy, który w ramach tej grupy świadczy usługi na rzecz pozostałych jej członków, może być podatnikiem państwa trzeciego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz. U. L 347, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2015 r. w sprawie T-402/12 Carl Schlyter/Komisja Europejska, wniesione w dniu 3 lipca 2015 r. przez Republikę Francuską

(Sprawa C-331/15 P)

(2015/C 311/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, F. Fize, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Carl Schlyter, Komisja Europejska, Republika Finlandii, Królestwo Szwecji